

Ζωή χωρίς νόημα...

Το ποίημα του Κ.Π. Καβάφη, «Όσο μπορείς», είναι μια παραίνεση προς τον ίδιο του τον εαυτό με αποδέκτες, όμως, όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας, για το πώς θα πρέπει να διαχειρίζονται τη ζωή τους. Ο ποιητής αντιλαμβάνεται, και το δηλώνει από τον πρώτο κίολας στίχο, πως τη ζωή μας δεν μπορούμε να την κάνουμε όπως τη θέλουμε ούτε να πραγματοποιήσουμε όλα μας τα όνειρα. Αυτό που μπορούμε, όμως, να κάνουμε είναι να κρατήσουμε την αξιοπρέπειά μας και να μην εξευτελίσουμε τη ζωή μας.

Στην εποχή μας το ποίημα είναι επίκαιρο όσο ποτέ, λόγω του πλήθους πειρασμών και κινδύνων που κρύβονται στην καθημερινότητά μας και απειλούν ιδιαίτερα τους νέους ανθρώπους. Η τάση και η αγωνία των νέων να συναναστραφούν συνομήλικούς τους και να ενταχθούν σε παρέες ενέχει τον κίνδυνο να επηρεαστούν από αυτές και να χάσουν την προσωπικότητά τους. Για να «ταιριάξουν» στην ομάδα, προσπαθούν να γίνουν όλοι ίδιοι, επηρεάζονται από τη γνώμη του άλλου, χάνοντας έτσι τον εαυτό τους.

Γι' αυτό η σωστή επιλογή των ανθρώπων με τους οποίους συναναστρέφóμαστε είναι πολύ σημαντική. Δεν πρέπει να επιλέγουμε ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα να μας προσφέρουν, ούτε όσους δεν σέβονται την προσωπικότητά μας και μας θέλουν ίδιους με τη μάζα. Για να γίνει αυτό θα πρέπει πρώτα απ' όλα να έχουμε πίστη στον εαυτό μας, στην άποψή μας και να τολμάμε να διαφοροποιούμαστε. Πρέπει να επιλέγουμε ως φίλους αυτούς που μας θέλουν γι' αυτό που είμαστε, επιτρέποντάς μας την ελευθερία γνώμης και την αυτενέργεια.

Ένας άλλος κίνδυνος που απειλεί τους νέους είναι η υπερέκθεση της προσωπικότητάς τους στο διαδίκτυο. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι ένας πειρασμός που καλεί τους νέους να εκθέτουν προσωπικά στοιχεία, σκέψεις και ιδέες, με αποτέλεσμα πολύ συχνά να χάνουν την αξιοπρέπειά τους, τον αυτοσεβασμό τους και να εξευτελίζονται. Η έκθεση της προσωπικότητάς μας στο ευρύ κοινό είναι επικίνδυνη και πρέπει να την αποφεύγουμε. Η διαφύλαξη της ατομικότητάς μας είναι η καλύτερη απάντηση στην αφομοίωση και την ισοπέδωση.

Ως νέοι, λοιπόν, θα πρέπει να προφυλάσσουμε τις αξίες και τα ιδανικά μας, ώστε να μην γίνει η ζωή μας «..σαν μια ξένη, φορτική..», ζωή χωρίς νόημα!

Ίρις Βιτσεντζάτου, Γ2